

ஈரோடு தமிழன்பன் கவிதைகளில் காணலாகும் மொழிப்பற்று

மு. அனு ^{அ. *}

^அ தமிழாய்வுத்துறை, காவேரி மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி-18 தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Language in Erode Tamilanban's Poetry

M. Anu ^{a, *}

^a Research Department of Tamil, Cauvery College for Women (Autonomous), Tiruchirappalli-620018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

anupower1986@gmail.com

Received: 24-08-2022

Revised: 17-10-2022

Accepted: 29-10-2022

Published: 15-11-2022

ABSTRACT

'Long live the Tamil language! Measure yourself with the sky and speak the language!' Says Mahakavi Bharatiyar. Our Tamil language is the oldest classical language in the world. Many languages spoken in the world are now defunct. There are more than 1000 languages are spoken in India and only less than fifty languages are in written forms. Only 22 languages are listed in the Eighth Schedule of the Constitution. Tamil people of minor group blends with the major group and lives along with them, the language is the only thing which remains with them as their identity and they continue to speak in their own language. They have to live with their language and cultural heritage. V.S. Kulanthai Saamy says the main requirement for this is a clear knowledge about Tamil, its art and connection with Tamil literary life. Emerson's idea is that each man brought a stone to build the city of language and thus language was not created by any single man. A language can live and grow only as long as if there are native speakers.

Keywords: Native Speaker, Erode Tamilanban, Poetry, City of Language

முன்னுரை

திராவிட மொழி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது தான் நம் தமிழ் மொழி. திராவிட மொழி குடும்பத்தில் இருளா, கைக்காடி, பெட்டக், குறும்பா, சோலகா மற்றும் யெருகுலா போன்ற பல மொழிகள் அடங்கும். ஏறத்தாழ ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் மொழியும், மலையாள மொழியும் ஒரே மொழியின் இரு வட்டார வழக்குகளாகவே இருந்தன. இரு பகுதியினருமே தங்கள் மொழியினைத் தமிழ் மொழியாகவே வழங்கி வந்துள்ளனர். கால மாற்றத்தில் இவ் இரு மக்களின் மொழியும் இன்று வெவ்வேறு பெயர்கள் கொண்டு அழைக்கப்பட்டாலும் அவை ஒரே மொழிக்குடும்பம் என்பதிலும், ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ் என்னும் சொல்லின் பொருளுக்கு இனிமை, எளிமை, நீர்மை என்று பல பொருட்களைச் சான்றோர் பெருமக்கள் முன்வைக்கின்றனர். தமிழ் மொழியானது இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற பல நாடுகளில் பேச்சு மொழியாகவும், ஆட்சிமொழியாகவும் திகழ்வது தமிழுக்கும் தமிழனுக்கும் பெருமைச் சேர்க்கின்றது. இத்தகையச் சிறப்பு மிக்க தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையினையும், அம்மொழியின் மீது மக்கள் கொண்டுள்ள மொழிப்பற்றினையும் ஈரோடு தமிழன்பன் கவிதைகள் வழி ஆராய முற்படுகின்றது இவ் ஆய்வுக்கட்டுரை.

தமிழ்கிலன்

“கனியிடை ஏறிய சுளையும் - முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாரும்
பனிமலர் ஏறிய தேனும் - காய்ச்சுப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்
நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை
நல்கிய குளிரிள நீரும்
இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை
என்றுயிர் என்பேன் கண்டீர்!”

என்று, தாய்மொழியின் பெருமையினை பறைசாற்றுகின்றார் (Bharathidasan, 1999). ‘தமிழ் மிகவும் பண்பட்ட மொழி, தனித்துவமிக்க உயர்ந்த இலக்கியங்களைத் தன்பால் கொண்ட மொழி அது’ என்கிறார் (Tamiluruvi Maniyan, 2013). ‘என் வாழ்வில் எதற்காகவாது நான் வருந்த வேண்டும் என்றால் தமிழ் என்னும் புனித மொழியை முழுமையாக என்னால் கற்க முடியாமல் போனதற்காக மட்டுமே வருந்துவேன்’ என்று நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார் அண்ணல் காந்தியடிகள் (Tamiluruvi Maniyan, 2013).

‘தமிழகத்தில் ஆறரைக் கோடிப் பேர் தமிழ் பேசுவோர். இந்தியா முழுவதும் 50 இலட்சம் தமிழர் பரவி வாழ்கின்றனர். உலகில் 56 நாடுகளில் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் உள்ளனர்’ (தமிழருவி மணியன், 2013) ஆனால் தமிழரிடையே தமிழ்தான் இல்லை. தன் வயிற்றுப் பசிக்கு, தான் ஈன்ற குட்டிகளையே இரையாக்கிக் கொள்ளும் விரியன் பாம்புகளைப் போன்று, தங்கள் வாழ்க்கைப் பசிக்குத் தாய் மொழியையே தாரை வார்த்துவிட்ட நவீன மனிதர்கள் இன்று ஏராளம்.

“தமிழ் என்பது வெறும்
மொழியன்று
உணர்வு
கருத்தைச் சுமக்கும்
வாகனமா தமிழ்
இல்லை - அது
தமிழனைச் சுமக்கும்
கர்ப்பம்”

என்றெல்லாம் தமிழின் பெருமையினை எடுத்துரைப்பினும், தமிழில் ஆங்கிலம் கலந்து தமிழை அழிக்கும் காலம் இது (Erode Tamilanban, 2007). ஆங்கிலேயன் ஆட்சிக்காலத்தில் அவனுடைய அடக்கு முறையின் கீழ் தமிழில் ஆங்கிலக் கலப்பு நிகழ்ந்தால் ஆங்கிலம் திணிக்கப்படுகிறது என்றாவது சொல்லலாம். தமிழ் மண்ணை விட்டு ஆங்கிலேயன் வெளியேறி 67 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆயிற்று. எதற்காகத் தமிழன் இன்னும் ஆங்கிலத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்குகிறான் என்பது தான் புரியவில்லை.

‘ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாக நமது ஆண்மையை இழந்துவிட்டோம். நமது அறிவு குன்றிவிட்டது. இந்தக் கல்வி முறை காரணமாக நாம் பேசுகளாகி விட்டோம். சுதந்திரம் என்ற தென்றலிலே உலவ நாம் விரும்புகிறோம். ஆனால், ஆங்கிலக் கல்விமுறை அடிமைத்தனத்தைத்தான் உண்டாக்கிவிட்டது. இதனால், நமது சமுதாயம் ஆண்மையை இழந்து கொண்டு வருகிறது’ (தமிழருவி மணியன், 2013) என்று தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்தினார் திரு.வி.க. இன்று, ‘ஆங்கிலம் பேசினால் அறிவாளி, தமிழ் பேசுவன் தற்குறி’ என்ற பொதுவான எண்ணம் எல்லா இளைஞர்களிடமும்

காணப்படுகிறது. தமிழ் படித்தால் சோறு கிடைக்காது என்று சொல்வதைவிடச் சோகம் வேறெதுமில்லை. தமிழன், தமிழை மிதிக்கிறான். ஆங்கிலத்தைத் தலையில் வைத்துக் குதிக்கிறான். பிள்ளையாகியத் தமிழனே அன்னையாகியத் தமிழின் உயிரைப் பறிக்கும் கொடுமை நம் தமிழகத்தில் தான் நிகழ்கிறது. உலகமயமாக்கலின் விளைவாகத் தமிழ்கிலனாய் மின் வேகத்தில் உருமாறிக் கொண்டிருக்கிறான் தமிழன். 'தமிழல்ல இன்று தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்த தமிழ்கிலமே பேசப்படுகிறது. இன்னோர் இனமாய் - 'தமிழ்கிலனாய்' இனம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறான்" (Kasi Anandham, 2003).

மேற்கத்திய மொழி வேட்கை

இளைஞர்கள் மூலம் தான் தமிழும், தமிழ்நாடும் இழந்த பெருமையை ஈட்டி எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ், எல்லாம் தமிழ் என்ற நிலையைப் பெறமுடியும் என்னும் கருத்தை முன் வைத்தவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். இந்திய நாட்டின் அடிமையை எதிர்க்காத இந்தியனைப் பார்த்து 'நெஞ்சு பொறுக்குதிலேயே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்' என்று பாடிய பாரதியார் போல் பாரதிதாசன் 'நெஞ்சு பதைக்கும் நிலை' என்ற தலைப்பில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழி துறைதோறும் கெட்டுவரும் நிலை கண்டு,

“துறைதோறும் நின்னெழிலைக்
கெடுக்கப் பாடு

படல் தன்னை நினைக்கையிலே

நெஞ்சு பதைக் கும்பதர

வாய் பதைக்கும்”

என்று மனவேதனையோடு பாடியவர் (Kasi Anandham, 2003). இன்று திரும்பிவந்தால் நிகழுவதை,

“பாரதிதாசன்

எரிச்சலோடு செத்தவர்

திரும்பி வந்தால்

பாட்டெழுத மாட்டான்

எல்லோரையும் எட்டி உதைப்பான்

எதற்கடா இருக்கிறீர்கள்

என் தமிழைத் தொலைத் தென்று கேட்டு!”

என்று, பாரதிதாசனாக மாறி அவரின் உணர்வை, தாய் மொழிப் பற்றை பறைசாற்றுவதோடு இன்றைய மக்களின் தாய்மொழிப் பற்றின்மையையும் எடுத்தியம்புகின்றன (Erode Tamilanban, 2007).

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல்

இனிதாவது எங்கும் காணோம்” (Bharathiyar, 1990)

என்று பாரதியாரும்,

“தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர் - அந்தத்

தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள்

உயிருக்கு நேர்!”

என்று பாரதிதாசனும், போற்றிக் கவிபாடி வளர்த்த தமிழ் இன்று தன் நிலையில் தாழ்ந்ததற்கும், மேற்கத்திய மொழி வேட்கையால் தன் உயர்வு குன்றிக் காணப்படுவதற்கும் முழு முதற்காரணமாகத்

திகழும் தமிழர்களையும் இனிய தமிழ்ச் சொற்களைக் கைவிட்டு ஆங்கிலமொழி மோகத்தால் அம்மொழியைக் கையாளுபவர்களையும் (Bharathidasan, 1999),

“தமிழா!

நீ

பேசுவது தமிழா?

அன்னையைத் தமிழ்வாயால்

‘மம்மி’ என்றழைத்தாய்...

அழகுக் குழந்தையை

‘பேபி’ என்றழைத்தாய்...

என்னடா தந்தையை

‘டாடி’ என்றழைத்தாய்...

இன்னுயிர்த் தமிழை

கொன்று தொலைத்தாய்...”

என்று கவிஞர் கடிந்துரைப்பதற்கு இணங்க (Kasi Anandham, 2003),

“வீடெல்லாம்

மம்மி டாடிகள்

அப்பா அம்மாவெல்லாம்

அகதி முகாம்களில்”

இன்று தமிழன், தன் தாய்மொழிக்கு வழங்கியிருக்கும் தகுதியை, இடத்தை, தரத்தை அறியமுடிகின்றது (Erode Tamilanban, 2007).

“புத்தம் புதிய கலைகள் - பஞ்ச

பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்

மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை

சொல்லவுங் கூடுவ தில்லை - அவை

சொல்லுற் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை” (Bharathiyar, 1990)

என்றுரைக்கும் மனிதர்களைக் கண்ட தமிழன்பன்,

“தமிழால் முடியாதாம்...

பெற்றவளை ‘மலடி’ என்று

பிள்ளைகளே பேசும்

விசித்திரம் இங்கே மட்டும் தான்” (Erode Tamilanban, 2007)

என்று வேதனைப்படுவதோடு,

“சொரணையுள்ள மனிதனுக்குத்

தமிழ்

சொந்தமாகியிருந்தால்...

ஒரு நொடி சிந்தித்துப் பாருங்கள்!"

என்று, சிந்தித்துச் செயல்படத் தூண்டுகின்றார் (Erode Tamilanban, 2007). தமிழர்களேத் தமிழைப் புறக்கணிக்கும் அவலநிலை நம் தமிழகத்தில் தான் நிகழ்கிறது. கல்விமுறை முற்றிலுமாக ஆங்கில மொழியில் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. இரண்டாம் நிலையாகக் கூட அவர்கள் (மாணவர்கள்)தமிழைப் படிக்காத நிலை வளர்ந்து வருகிறது. இந்நிலை நீடித்தால் தமிழ்மொழி இருந்த சுவடு தெரியாமல் போய்விடும்.

“பிள்ளையே தன் தாயை

கண்முன் வதைப்பதா?

பேசும் தாய் மொழியின்

உயிரை நாம் சிதைப்பதா?

பள்ளியே தமிழுக்கு

கொள்ளியாய் ஆவதா?

பாராண்ட தமிழ்மொழி

சாவதா? சாவதா?"

என்று, வருந்துவது போலவே கவிஞர் தமிழன்பனும் (Kasi Anandham, 2003),

“வாசலிலே

தமிழ்த்தாயை நிற்கவைத்து விட்டு

வகுப்பறையில்

இல்லை இடமென்று விரட்டாதீர்கள்!"

என்று வேதனைப்படுகின்றார் (Tamilaruvi Maniyan, 2013). இவரின் கருத்திற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில்,

“மூத்தமொழியாய்

தமிழ் இருக்குமோ?

இல்லை

மொழிக்குக் கூட

முதியோர் இல்லமா?"

என்று, கவிஞர் அவர்கள் தமிழ்மொழியின் நிலையைக் கண்டு மனம் வெதும்புவதை அறியமுடிகின்றது (Mohammed ali jinna, 2002).

இன்தமிழும் இந்தியும்

‘பிப்ரவரி 19, 1976- ல் மத்திய அரசு ஊழியர்கள் ஒழுங்காக இந்தி வகுப்புகளுக்கச் செல்ல வேண்டும் என்றும், இந்தி தேர்வுகளை எழுத வேண்டும் என்றும் ஆணை பிறப்பித்தது. இந்தித் திணிப்பு நடவடிக்கைகள் 1986 - ல் மீண்டும் தலையெடுத்தன. இந்தி வாரம் கொண்டாட வேண்டும் என்றும், மத்திய அரசு ஊழியர்கள் இந்தியில் கையொப்பம் இட வேண்டும் என்றும் மத்திய அரசு அறிவித்தது’ (Tamilaruvi Maniyan, 2013). இத்தகைய இந்தித்திணிப்பை,

“அம்மண இந்திக்கு

ஆடைகட்டி
அழகு பார்க்கட்டும்
ஆனால்
அதற்காகக்
குங்குமத் தமிழ் மகள்
கொசுவத்தில்
கை வைத்தால்
பொசுக்குவோம்!"

என்று, இந்தி வளர்ச்சிக்குத் தமிழை அடக்குமுறைக்குள்ளாக்குபவர்களைச் சாடுகின்றார் கவிஞர் (Erode Tamilanban, 2007).

"செந்தமிழே! உயிரே! நறுந்தேனே!
செயலினை மூச்சினை உனக்களித்தேனே
நைந்தாயெனில் நைந்துபோகும் என் வாழ்வு
நன்னிலை உனக்கெனில் எனக்கும் தானே!"

என்று பாடிய பாரதிதாசன், தமிழைத் தன்னை வாழவைக்கும் தாயாகக் காண்கிறார் (Bharathidasan, 1999). இன்றுள்ள மக்கள் தாயாக நினைப்பதும் இல்லை, தமிழ்மொழியில் பேசுவதும் இல்லை. காதாரத் தமிழ்ப் பேச்சைக் கேட்க வேண்டுமானால் இனி கல்லறைக்குத் தான் செல்ல வேண்டும் என்பதை,

"மறைமலை, திரு.வி. க
பாரதிதாசன், பாவாணர்
தனித் தமிழில்
இனிக்க உரையாடுகிறார்களே"

என்ற வரிகள், நம் சான்றோர்கள் கையாண்ட தமிழ்மொழியை இன்று எவரும் பின்பற்றவில்லை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது (Erode Tamilanban, 2007).

கணினியில் தமிழ்

அறிவியல் வளர்ச்சியால் கணினியுகமாக மாறி வருகின்ற இச் சூழலில், ஓலைச் சுவடியிலும் ஏட்டிலும் எழுதப்பட்டு வந்த தமிழ் இன்று, உலக மக்கள் அனைவருக்கும் சென்று சேரும் வகையில் கணினியில் தமிழ்மொழியைக் கையாளும் அளவிற்கு வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் கண்டுவந்துள்ளதை,

"பாதுகாப்பான கணினி வீட்டில்
பத்திரமாக இருக்கிறேன்
தட்டினால் போதும்
சட்டென்று கதவு திறந்து வரக்
காத்திருக்கிறேன்"

என்று வளர்ச்சி நிலையை எய்தியிருந்தாலும் முழுமையாக மக்கள் மத்தியில் தூய தமிழ்மொழி சென்று சேரவும் இல்லை, பேசப்படுவதும் இல்லை (Erode Tamilanban, 2007). ஆங்கில மொழிக்கே

முன்னுரிமை வழங்கும் கல்வி நிலையங்கள், வடமொழியிலேயே இறைவனை வழிபடும் கோவில்கள், பிறமொழிகளை மிகுதியாகக் கையாளும் தொலைக் காட்சிகள், அந்நிய மொழியிலேயே விளம்பரங்கள், பெயர்ப் பலகைகள், போன்ற பல இடங்களில் தமிழ்மொழிப் புறக்கணிக்கப்படுவதை,

கல்வி நிலையத்தில் தமிழ்

“பெற்ற பிள்ளைகளையே

மறு பிரசவம்

செய்கிறோம்

ஆங்கிலப் பிள்ளைகளாய்”

கோவில்களில் தமிழ்

“கோவில்களில்

குருக்கல் தொப்பை

தெய்வத்தை மறைக்க

மந்திரங்கள் தமிழை மறைக்கும்”

தொலைக்காட்சியில் தமிழ்

“தமிழுக்குச்

சவப் பெட்டியா இந்தத்

தொலைக் காட்சிப் பெட்டி

அலைவரிசையெல்லாம்

பிறமொழிக்

கைவரிசை”

பெயர்ப்பலகை, விளம்பரங்களில் தமிழ்

“தமிழை

விற்ற காசில்

வேறுமொழிப் பெயர்ப் பலகை

கடைத் தெருவில்”

என்று, எடுத்துரைப்பதோடு தமிழை விற்று தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளும் மனிதர்களின் சுயநலத்தை (Erode Tamilanban, 2007),

“தமிழை விற்றவன்

தகப்பனையும் ஒரு நாள்

மலிவு விலையில் விற்பான்!

தாயை விற்க ஒரு நாள்

தாமதிப்பான்”

என முகத்திரையைக் கிழிக்கின்றன இவ்வரிகள் (Erode Tamilanban, 2007). ஒருவனுக்கு ஒருத்தியாய், ஒருத்திக்கு ஒருவனாய் வாழ்வது தான் தமிழர், இல்வாழ்க்கையில், கற்பாகக்

கருதப்படுகின்றது. அத்தகைய கற்புள்ளவனாக தமிழன் தமிழ்மொழியினை கருத வேண்டும், உயிராக நினைக்க வேண்டும் என்பதை,

“ஓர் உடல் வாழ
ஒருயிர் போதும்
பத்து உயிர் வேண்டும் என்பது
பைத்தியக்காரத்தனம்!
ஓர் உயிரான தமிழ் போதும்
தமிழனுக்கு!
இது குறுகிய நோக்கம் என்றால்
இந்தக்
கற்புள்ள தப்பு
மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படும்”

என்ற வரிகள், உண்மையான தமிழனையும், தமிழுணர்வையும் வெளிப்படுத்துகின்றன (Erode Tamilanban, 2007).

முடிவுரை

உலகில் உள்ள மற்ற மொழிகள் எல்லாம் வாயினால் பேசப்பெற்றுச் செவிக்குக் கருத்தை உணர்த்த வல்லவை. ஆனால் பிறந்து சிறந்த மொழிகளுக்கு மத்தியில், சிறந்தே பிறந்த மொழி என்ற சிறப்பு மிக்க தமிழ் மொழியானது இதயத்தால் பேசப்பெற்று இதயத்தால் உணரவைக்கும் சிறப்புக்குரியத் தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையினையும், அம்மொழியின் மீது தமிழன் கொண்ட மொழிப்பற்றினையும் ஈரோடு தமிழன்பன் கவிதைகள் விளக்குவதை ஆராய்ந்துரைக்கின்றது இவ் ஆய்வுக்கட்டுரை. ‘வெறும் காற்று மூச்சானால் வெடித்துவிடும் இதயம் எனத் தமிழ் கலந்து சுவாசிக்கும் தமிழினம்’ இருக்கும் வரை தமிழர் வாழ்வில் தமிழ் நிலைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

References

- Bharathidasan, (1999) Bharathidasan Kavithaikal, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
Bharathiyar, (1990) Bharathiyar Kavithaikal, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
Erode Tamilanban, (2007) Erode Tamilanban Kavithaikal, Pomphukar Pathippagam, Chennai, India.
Kasi Anandham, (2003) Kasi Anandham Kavithaikal, Kasi anandhan Kudil Pathippagam, Mettukuppan, India.
Mohammed ali jinna, (2002) Velichiyathin Mugavari, Supaitha Pathippagam, Chennai, India.
Tamilaruvi Maniyan, (2013) Engai Pogirom Naam, Vikadan Pirasuram, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License